

Sygn. akt: II C 1115/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Rabiega
Protokolant:	Stażysta Michał Biezuński

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz pozwanego B. K. kwotę 1000 (tysiąc) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie

III. Nakazuje zwrócić od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin- Centrum w Szczecinie na rzecz B. K. kwotę 412,27 zł (czteryście dwanaście zł dwadzieścia siedem gr)

IV. Znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu

Sygn. akt II C 1115/14

UZASADNIENIE

W dniu 26 sierpnia 2014 roku powód B. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za wszelkie konsekwencje mogące pojawić się na zdrowiu powoda w przyszłości, a nieujawnione w chwili obecnej będące skutkiem zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu, B. K. wskazał, iż podstawę faktyczną dochodzonego pozwem roszczenia stanowiło wadliwe przeprowadzenie osadzenia tymczasowego uzupełnienia protetycznego zęba nr 21 – „jedyński” górnej lewej, co w ocenie powoda pozostawało w bezpośrednim związku ze skutkiem w postaci zmiany kształtu zęba nr 11 oraz skrócenia zęba nr 12 i co należy uznać za nieprawidłowość w przebiegu wykonanego zabiegu objętego zleceniem. Powód podniósł, iż w wyniku ww. niestaranie przeprowadzonego zabiegu przez lekarza ubezpieczonego u pozwanego, doszło do konieczności podjęcia przez powoda długotrwałego leczenia, co związane było z niedogodnościami dla jego osoby m.in. w zakresie spożywania pokarmów stałych, koniecznością częstych wizyt stomatologicznych, a także dolegliwościami

związanymi z leczeniem. Nadto uszkodzenie zębów przednich ma dla niego duże znaczenie estetyczne, w związku z czym wywarło to jego negatywne odczucia, co stanowi jeden z aspektów krzywdy powoda.

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł, iż nieznaczne uszkodzenie uzupełnienia protetycznego nie mogło narazić powoda na wystarczająco dotkliwe cierpienia psychiczne, aby zasadnym było przyznanie powodowi zadośćuczynienia za krzywdę. Nadto, strona pozwana zakwestionowała zasadność ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki przedmiotowego zdarzenia na przyszłość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia 16 sierpnia 2012 roku B. K. trzykrotnie odwiedził gabinet lekarza stomatologa P. D., celem zamocowania odcementowanego czasowego uzupełnienia brakującego zęba - siekacza przyśrodkowego górnego lewego nr 21, którego wcześniej utracił.

W trakcie leczenia przez P. D., powód w miejscu usuniętego zęba nr 21 posiadał wprowadzony w październiku 2011 roku implant. Brakująca korona siekacza przyśrodkowego górnego lewego nr 21 uzupełniona była w tamtym okresie czasowo mostem adhezyjnym mocowanym za pomocą kompozytu do zębów sąsiednich o nr 11 (siekacza przyśrodkowego górnego prawego) i nr 22 (siekacza drugiego górnego lewego). Most ten odkleił się B. K..

Przedmiotowy zabieg zamocowania mostu został wykonany przez ww. lekarza P. D. za kwotę 50 złotych, która została uiszczona przez B. K.. Przed zabiegiem B. K. nie wyraził zgody na spiłowanie zębów.

W wyniku przeprowadzonego zabiegu doszło do spiłowania zęba nr 11 celem wyłączenia go ze zgryzu.

W chwili zdarzenia lekarz P. D. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Dowód:

- rachunek nr (...) z dnia 13 sierpnia 2012 roku, k. 6;
- zaświadczenie z dnia 18 lutego 2013 roku, k. 7;
- karta pacjenta, k 8-9;
- polisa, k. 35-36;
- dokumentacja medyczna M. W. , k. 49;
- dokumentacja medyczna P. D., k. 56-59;
- zeznania świadka M. W. , k. 64-66;
- zeznania świadka P. D., k. 66-68;
- zeznania świadka M. M., k. 81-82;
- zeznania powoda B. K., k. 82-83;
- dokumentacja medyczna M. M., k. 87;

B. K. podjął dalsze leczenie w innych placówkach stomatologicznych, w celu uzyskania poprawnego osadzenia protetycznego. Dalsze leczenie napotkało jednak przeszkody z uwagi na zmianę kształtu zęba nr 11. Powód, z uwagi na

niniejsze postępowanie, nie chciał usuwać skutków działania sprawcy szkody. Obecnie posiada jedynie tymczasową protezę.

Bezsporne, a nadto d owód:

- zaświadczenie z dnia 18 lutego 2013 roku, k. 7;
- karta pacjenta, k 8-9;
- dokumentacja medyczna M. W. , k. 49;
- zeznania świadka M. M., k. 81-82 ;
- zeznania powoda B. K., k. 82-83;

W tym stanie rzeczy B. K., za pośrednictwem F. S., do którego zgłosił się celem uzyskania pomocy w dochodzeniu odszkodowania, dokonał zgłoszenia szkody na swej osobie u ubezpieczyciela podmiotu sprawczego, a zatem do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. W następstwie podjętego przez pozwanego postępowania likwidacyjnego, uznał on swą odpowiedzialność gwarancyjną, stwierdzając fakt nienależycie wykonanego zabiegu medycznego przez ubezpieczonego, co doprowadziło do zwrotu kosztów, jakie B. K. poniósł na przedmiotowy zabieg w kwocie 50 złotych.

Pozwany zakład ubezpieczeń odmówił jednak wypłaty zadośćuczynienia, wywodząc, iż krzywda jakiej doznał powód jest minimalna.

Bezsporne, a nadto d owód:

- pełnomocnictwo dla F. S. , k. 10;
- zgłoszenie szkody na osobie z dnia 15 marca 2013 roku, k. 11-12 verte;
- wezwanie do zapłaty z dnia 18 czerwca 2013 roku, k. 13 ;
- decyzja pozw anego z dnia 13 lutego 2014 roku, k. 14;
- wezwanie do zapłaty z dnia 25 lutego 2014 roku, k. 15;
- decyzja pozwanego z dnia 1 kwietnia 2014 roku, k. 16;
- pismo pozwanego z dnia 27 sierpnia 2013 roku, k. 17;

Na skutek przeprowadzonego zabiegu doszło do zmiany kształtu zęba nr 11. Zostało naruszone jedynie szkliwo zęba, nie została odsłonięta tkanka zęba. Przedmiotowa zmiana nie stanowi utraty zęba, a zatem nie stanowi trwałego uszczerbku na zdrowiu. Ząb nr 12 nie został spiłowany. Nie posiada istotnych odchyłeń od normy poza punktowym defektem w dystalnej części brzegu siecznego, który mógł powstać w następstwie naturalnie zachodzącego ścierania (atrycji) w uzębieniu powoda. Ząb ten nie stanowił również oparcia dla mocowanego mostu adhezyjnego.

W chwili obecnej nie występują dla powoda skutki zdrowotne wynikające ze zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku. Zabieg wykonany przez P. D. nie zaburza fizycznego ani fizjologicznego funkcjonowania organizmu powoda. Ząb nie wykazuje, poza defektem kosmetycznym, zmian chorobowych miazgi ani ozębnej, nie jest bolesny przy opukiwaniu ani rozchwiany i nie wymaga natychmiastowego leczenia ze wskazań medycznych. Możliwe jest odczuwanie dyskomfortu w przypadku działania bodźców takich jak zimno, ciepło, czy też kontakt z kwaśnymi pokarmami, które może wynikać także z innych niż zaskarżony zabieg przyczyn takich jak np. postępujące obnażanie szyjek zębowych, ewentualne wcześniejsze zabiegi wybielania zębów czy postępująca atrycja szkliwa. Obecnie powód nie odczuwa jednak żadnych dolegliwości w trakcie jedzenia, które byłyby bezpośrednio skutkiem przedmiotowego zdarzenia.

W wyniku zdarzenia B. K. odczuwa jednak dyskomfort. Kontroluje swój sposób mówienia i uśmiechu tak, aby nie było widać naruszonego zęba. Powód w związku z faktem, iż prowadzi działalność gospodarczą, w trakcie rozmowy z potencjalnymi kontrahentami cały czas skupia się na tym, żeby się nie uśmiechać, ponieważ może to spowodować negatywną ocenę jego wizerunku. B. K. planuje poddanie się ewentualnym zabiegom protetyki stomatologicznej w celu usunięcia naruszeń. Stosunkowo duża ilość miejsca pomiędzy poszczególnymi zębami stanowić może jednak trudność w wykonaniu naturalnie wyglądającej korony na implancie nr 21 i uzyskaniu symetrii w wyglądzie zębów 21 i 11.

Skutki zmiany kształtu zęba nr 11 z punktu widzenia estetyki, urody i samooceny widoczne będą do momentu zmiany kształtu tegoż siekacza. Można tego dokonać metodami zachowawczymi poprzez nadbudowę brzegu siecznego materiałem kompozytowym bez konieczności szlifowania zęba własnego. Można też wykonać licówkę porcelanową bądź koronę ceramiczną ale po uprzednim przygotowaniu zęba poprzez jego zeszlifowanie. Szlifowanie zęba żywego może być jednak przyczyną stanu zapalnego miazgi, spowodować reakcje bólowe oraz konieczność leczenia przewodowego. Biorąc pod uwagę aspekty inne niż estetyka obecny stan przedmiotowego odcinka uzębienia powoda nie rzutuje na ogólną sprawność organizmu ani jego aktywność życiową.

Znaczne medyczne prawdopodobieństwo ujawnienia się w przyszłości dalszych niekorzystnych następstw zdrowotnych zmiany kształtu siekacza przyśrodkowego nr 21 związane jest ściśle z wybraną metodą zmiany kształtu przedmiotowego zęba. W przypadku leczenia zachowawczego należy się liczyć z możliwością zmiany barwy zastosowanego materiału, ewentualnym wystąpieniem konieczności powtórzenia zabiegu w wypadku pęknięcia materiału w wyniku przeciążenia zgryzowego czy też jego rozszczelnienia. W przypadku wykonania korony lub licówki może dojść do wczesnego lub odległego w czasie stanu zapalnego miazgi i dolegliwości bólowych z koniecznością trepanacji komory zęba i leczenia kanałowego. Poza tym ze względów fizjologicznych procesów zachodzących w przyzębiu należy liczyć się z koniecznością wymiany uzupełnienia protetycznego po kilku lub kilkunastu latach.

Możliwe są liczne metody przywrócenia kształtu koronie prawego górnego siekacza przyśrodkowego powoda, m.in. odbudowa materiałem złożonym bez konieczności dalszego szlifowania (200-300 złotych), korona ceramiczna (750-2.000 złotych) lub licówka ceramiczna (1.000-1.600 złotych).

Dowód:

- zeznania świadka M. W. , k. 64-66;
- zeznania powoda B. K., k. 82-83;
- opinia biegłego, k. 105-112;
- uzupełniająca opinia biegłego, k. 137-138.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W niniejszej sprawie powód B. K. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego za wszelkie konsekwencje mogące pojawić się na zdrowiu powoda w przyszłości, a nieujawnione w chwili obecnej, będące skutkiem zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku.

W toku procesu strona pozwana nie kwestionowała samej zasady swojej odpowiedzialności za skutki opisanego zdarzenia, zarzucając jedynie, iż nieznaczne uszkodzenie uzupełnienia protetycznego nie mogło narazić powoda na wystarczająco dotkliwe cierpienia psychiczne, aby zasadnym było przyznanie powodowi zadośćuczynienia za krzywdę. Nadto, strona pozwana kwestionowała zasadność ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki przedmiotowego zdarzenia na przyszłość.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia stomatologicznego powoda, opinii biegłego sądowego z zakresu stomatologii P. L. oraz przesłuchania powoda B. K., a także świadków M. W., P. D. oraz M. M.. Z uwagi na materię, jakiej dotyczyła niniejsza sprawa, szczególne znaczenie dla poczynionych ustaleń faktycznych miała opinia biegłego. Z opinii wynika, iż przesłuchiwani w sprawie świadkowie w osobach lekarzy stomatologów M. W., P. D. oraz M. M. w swoich zeznaniach i dokumentacjach przyjęli niewłaściwą nomenklaturę stomatologiczną określającą numery leczonych zębów. Na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ma jednak podstaw do przyjęcia, iż dotyczą one innego zęba, niż będący przedmiotem niniejszej sprawy. Sąd uznał opinię biegłego za wiarygodną, wyczerpującą i przydatną dla wyjaśnienia sprawy albowiem jej merytoryczna zawartość i wnioski sformułowane przez biegłego są logiczne i poprawnie uzasadnione. Opinia biegłego jest jasna, precyzyjna, a także pozbawiona treści przekazanych w sposób niezrozumiały. Podobnie opinia uzupełniająca tegoż biegłego sporządzona na skutek zarzutów powoda. Opinia ta jest wyczerpująca i konkretna. Biegły pozostawił jednak w gestii Sądu ostateczne ustalenie związku pomiędzy wykonaniem w dniu 13 sierpnia 2012 roku zabiegu przez P. D., a wystąpieniem u powoda krzywdy wskazanej w pozwie.

Wskazać należy, iż istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy, a jeśli tak to w jakiej wysokości, pozwany powinien zadośćuczynić za doznane przez powoda krzywdy związane ze zdarzeniem z dnia 13 sierpnia 2012 roku, a także do ustalenia ewentualnej odpowiedzialności pozwanego za wszelkie nieujawnione w chwili obecnej konsekwencje będące skutkiem ww. zdarzenia, a mogące pojawić się na zdrowiu powoda w przyszłości.

Odnosząc się do zadośćuczynienia wskazać należy, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawą żądania zadośćuczynienia mogą być cierpienia fizyczne i psychiczne występujące oddzielnie bądź łącznie.

W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle stosunków majątkowych społeczeństwa.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi uszkodzeniami ciała lub rozstroju zdrowia, przy czym, w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłości (na tym polega całościowy charakter zadośćuczynienia). W orzecnictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (por.. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. II UKN 681/98, opubl. OSNAP 16/00, poz. 626).

Badając odpowiedniość zadośćuczynienia pod kątem stosunków majątkowych społeczeństwa należy wziąć pod uwagę, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny. Wobec tego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, nawiązując do warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości, czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości,

by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, sygn. III CZP 37/73, OSNCP 10/74 poz. 145).

W ocenie sądu z całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że opisywana przez powoda szkoda w postaci spiłowania zęba nr 11 powstała w wyniku zabiegu wykonanego przez P. D. w dniu 13 sierpnia 2012 roku. O powyższym może świadczyć chociażby fakt uznania odpowiedzialności za skutki tego zdarzenia przez samego ubezpieczyciela tegoż lekarza. W toku niniejszego postępowania sam P. D. zeznał, iż nie może wykluczyć, żeby w wyniku wykonanego zabiegu doszło do spiłowania zęba powoda. Także z dokumentacji medycznej P. D. wynika jednak, iż w dniach 10 sierpnia 2012 roku do 16 sierpnia 2012 roku dokonał zeszlifowania powierzchni zęba powoda w celu zamocowania odcementowanego czasowego uzupełnienia brakującego zęba nr 21. W wyniku niestarannie przeprowadzonego zabiegu doszło do zmiany kształtu zęba nr 11. O dokonaniu zeszlifowania świadczą również zeznania pozostałych świadków i sporządzona przez nich dokumentacja medyczna, w której wprawdzie posłużono się błędną nomenklaturą, jednakże bezsporne jest, iż powód twierdzenia co do spiłowania (zeszlifowania zęba) podnosi jedynie w stosunku do jednego, a nie kilku zębów.

Sąd wziął pod uwagę, że błędnie przeprowadzony zabieg nie doprowadził do istotnych następstw w stanie zdrowia powoda. Nie została naruszona tkanka zęba, a jedynie jego szkliwo. Przedmiotowa zmiana nie stanowi utraty zęba, a zatem trwałego uszczerbku na zdrowiu. Ząb nr 12 nie został spiłowany. Nie posiada istotnych odchyłeń od normy poza punktowym defektem w dystalnej części brzegu siecznego, który mógł powstać w następstwie naturalnie zachodzącego ścierania (atrycji) w uzębieniu powoda. W chwili obecnej nie występują skutki zdrowotne wynikające z ww. zdarzenia. Zabieg wykonany przez P. D. nie zaburza fizycznego ani fizjologicznego funkcjonowania organizmu powoda. Ząb nie wykazuje, poza defektem kosmetycznym, zmian chorobowych miazgi ani ozębnej, nie jest bolesny przy opukiwaniu ani rozchwiany i nie wymaga natychmiastowego leczenia ze wskazań medycznych. Obecnie powód nie odczuwa żadnych dolegliwości w trakcie jedzenia.

Sąd wziął jednak pod uwagę, iż mimo braku następstw strictly zdrowotnych, w wyniku zdarzenia B. K. odczuwa dyskomfort. Nie może swobodnie się uśmiechnąć, bowiem spiłowanie zęba jest widoczne. Powód w trakcie prowadzonych rozmów ma to na uwadze i kontroluje swoje zachowanie tak, aby ukryć widoczną jego zdaniem wadę uzębienia. Zdarzenie wpłynęło więc na jego samopoczucie, jest przyczyną niezadowolenia z własnego wyglądu. Skutki zamiany kształtu zęba nr 11 z punktu widzenia estetyki, urody i samooceny widoczne będą do momentu zmiany kształtu tegoż siekacza.

Orzekając o wysokości zadośćuczynienia sąd kierował się rozmiarem doznanych przez pozwanego krzywd, biorąc przy tym pod uwagę potrzebę zagwarantowania mu możliwości uzyskania faktycznej satysfakcji, stanowiącej ekwiwalent negatywnych doświadczeń wywołanych skutkami działania P. D. w dniu 13 sierpnia 2012 roku. W tej sytuacji Sąd uznał, iż kwota 1.000 złotych jest odpowiednią gratyfikacją do poziomu i rozmiaru doznanych uciążliwości.

Zadośćuczynienie ponad wyżej wskazaną kwotę Sąd uznał za niezasadne. Pozwany nie wykazał, aby cierpienia jakich doznał, uzasadniały wyższe zadośćuczynienie. Powód nie ma ograniczeń w samodzielności w życiu codziennym, nie odniósł trwałego uszczerbku na zdrowiu, ma szansę na doprowadzenie uzębienia do zadowalającego go stanu. Mimo deklarowanych w pismach procesowych problemów przy spożywaniu pokarmów, Sąd na podstawie zeznań powoda ustalił, iż obecnie nie odczuwa on żadnego dyskomfortu czy bólu w tym zakresie. W ocenie Sądu stopień cierpień fizycznych i psychicznych powoda wywołanych na skutek zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku nie był na tyle wysoki, aby zasadne było zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości wskazanej w pozwie. Jak wykazało niniejsze postępowanie skutki tegoż zdarzenia nie zaburzają fizycznego ani fizjologicznego funkcjonowania organizmu powoda. Następstwa działań P. D. są odwracalne. Powód może dokonać przywrócenia kształtu koronie prawego górnego siekacza przyśrodkowego (tj. zęba nr 11) licznymi metodami, m.in. odbudową materiałem złożonym bez konieczności dalszego szlifowania (200-300 złotych), koroną ceramiczną (750-2.000 złotych) lub licówką ceramiczną (1.000-1.600 złotych). W zależności też od wybranej metody leczenia pojawią się ewentualne następstwa zdrowotne.

W świetle powyższych argumentów Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda B. K. kwotę 1.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, oddalając powództwo ponad tę kwotę.

Żądanie odsetek ustawowych w zakresie zasądzonej na rzecz powoda kwoty 1.000 złotych znajduje podstawę w treści art. 817 § 1 k.c., tj. od daty upływu 30-dniowego terminu przewidzianego na ukończenie postępowania likwidacyjnego. Termin zgłoszenia szkody przyjęto na dzień wystosowania pierwszego pisma w sprawie przez pozwanego, tj. 27 sierpnia 2013 roku, co sprawia, iż termin ukończenia likwidacji szkody upłynął w dniu 26 września 2013 roku, a zatem od dnia następnego powód uprawniony był do żądania odsetek ustawowych.

W zakresie natomiast żądania wskazanego w punkcie III pozwu, tj. ustalenia odpowiedzialności pozwanego za wszelkie konsekwencje mogące pojawić się na zdrowiu powoda w przyszłości, a nieujawnione w chwili obecnej będące skutkiem zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku, Sąd uznał to roszczenie za niezasadne.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności z opinii biegłego sądowego z zakresu stomatologii P. L. wynika bowiem, iż w chwili obecnej nie występują skutki zdrowotne wynikające ze zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku. Zabieg wykonany przez P. D. nie zaburza fizycznego ani fizjologicznego funkcjonowania organizmu powoda. Ząb nie wykazuje, poza defektem kosmetycznym, zmian chorobowych miazgi ani ozębnej, nie jest bolesny przy opukiwaniu ani rozchwiany i nie wymaga leczenia ze wskazań medycznych. Znaczne medyczne prawdopodobieństwo ujawnienia się w przyszłości dalszych niekorzystnych następstw zdrowotnych zmiany kształtu siekacza przyśrodkowego nr 21 związane jest jednak ściśle z wybraną metodą zmiany kształtu przedmiotowego zęba. W przypadku leczenia zachowawczego należy się liczyć z możliwością zmiany barwy zastosowanego materiału, ewentualnym wystąpieniem konieczności powtórzenia zabiegu w wypadku pęknięcia materiału w wyniku przeciążenia zgryzowego czy też jego rozszczelnienia. W przypadku wykonania korony lub licówki może dojść do wczesnego lub odległego w czasie stanu zapalnego miazgi i dolegliwości bólowych z koniecznością trepanacji komory zęba i leczenia kanałowego. Poza tym ze względów fizjologicznych procesów zachodzących w przyzębiu należy liczyć się z koniecznością wymiany uzupełnienia protetycznego po kilku lub kilkunastu latach. Powód obecnie nie zdecydował się jeszcze na żadną z powyższych metod, a zatem Sąd nie ma sposobności ustosunkowania się do możliwości ujawnienia się w przyszłości dalszych niekorzystnych następstw zdrowotnych zmiany kształtu zęba nr 21. Powód może się przecież ostatecznie nie zdecydować na żadną z przywołanych wyżej metod. Na chwilę obecną nie można również mówić o innych konsekwencjach zdrowotnych zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2012 roku, które mogłyby ujawnić się w przyszłości.

Wobec powyższego powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

W punkcie III sentencji wyroku, na mocy przepisu art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), należało orzec o zwrocie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz powoda B. K. kwoty 412,27 złotych tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Sąd postanowieniem z dnia 29 lutego 2016 roku przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 287,73 złotych. Ponieważ strona powodowa uiściła zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 700 złotych, stąd rozstrzygnięcie w zakresie pozostałej kwoty.

W punkcie IV sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. orzekł o kosztach procesu, stosownie do wyniku postępowania. Zgodnie z art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Jak powszechnie się przyjmuje, podstawę obliczeń przy podziale kosztów stanowi suma należności obu stron, ustalona na podstawie zasad wskazanych w art. 98 § 2 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. i dzielona proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swoimi roszczeniami lub obroną. Otrzymane w rezultacie kwoty stanowią udziały stron w całości kosztów. W przedmiotowej sprawie powódka wydatkowała kwoty: 278,73 złotych tytułem wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 150 złotych opłaty sądowej od pozwu, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Nadto, strona powodowa poniosła koszty wyjazdu do K. związanego z przeprowadzeniem opinii przez biegłego sądowego w wysokości 64,14 złotych. Łącznie wydatkowała zatem kwotę 1.218,83 złotych. Żądanie powoda zostało uwzględnione w 1/3 części, a zatem pozwany powinien zwrócić mu proporcjonalnie do wygranej kwotę 406,30 złotych. Strona pozwana poniosła jedynie koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 600 złotych stosownie do treści § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Pozwany wygrał sprawę w 2/3, zatem powód powinien zwrócić mu koszty procesu proporcjonalnie do jego wygranej, w kwocie 400 złotych. Do zwrotu stronie powodowej od pozwanej pozostałaby zatem kwota 6,50 złotych. Kwotę tę Sąd uznał jednak za tak nieznaczną, że orzekł o zniesieniu wzajemnie kosztów procesu pomiędzy stronami. W tym miejscu wskazać należy, iż za "nieznaczną część żądania" uznaje się w literaturze wartość majątkową lub kwotę pieniężną tak nieznaczną, że strona nie wdałaby się w proces, gdyby miała dochodzić tylko takiego roszczenia lub przed takim roszczeniem się bronić (przy uwzględnieniu jej konkretnej sytuacji życiowej) (por. glosa K. Lipińskiego do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1957 r., 2 CZ 79/56, OSPiKA 1958, z. 33, poz. 69; glosa aprobująca E. Wengerka do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1963 r., III CR 191/62, OSNC 1964, nr 1, poz. 64.). W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w punkcie IV wyroku.